

meny příjmů nezajišťuje předku potřebné obživy, takže by jinak mohl se podle § 154. obč. zák. dovolávat nároků alimentárních, ku jichž plnění byl potomek nejen povinen, ale i schopen.

(Nález nejv. správ. soudu ze 4./3. 1922, č. 2932/22.)

Zákon z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n. v odst. 2., § 1. vylučuje z požitků důchodu nejen všechny válečné poškozence s menší než 50% nezpůsobilostí k výdělku, kteří slouží ať již jako definitivní, ať jako prozatímní veřejnoprávní zaměstnanci státu, zemi, kraji, obci nebo veřejnému fondu, nýbrž též i ony válečné poškozence, kteří byli přijati do služeb »nějakého podniku« zmíněných veřejnoprávních útvarů. Neklade tudíž zákon váhu na právní povahu služebního poměru válečného poškozence, nýbrž pouze na to, kdo jest zaměstnancem — službodárcem — válečného poškozence. Je-li jím »n ě j a k ý«, tudíž i výdělečný nebo jakýkoli jiný podnik, jehož vlastníkem jest stát, země....., pak přísluší válečnému poškozenci, byl-li přijat do služby podniku za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřizenci této kategorie služební po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok na důchod, a to v polovičním obnose, jenom tehdy, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku.

(Nález nejv. správního soudu z 26./4. 1922, č. 5677/22.)

K § 25. zákona z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n.

Výdělečná nezpůsobilost, pokud se jeví jako výsledek, plynoucí z určitého zdravotního stavu osoby dotčené, může býti na jisto postavena jen formálním důkazem znaleckým, kterým se momenty skutkové, zdravotní stav osoby oné určující, odborně konstatují a úsudek z toho na schopnost výdělečnou osoby oné subsumpcí momentů těchto pod pravidlo vědy lékařské se utvoří.

Důkaz znalecký smí však býti v řízení administrativním podán jen během jednání se stranami, tedy z pravidla již v první stolici, vždycky však u zachování všech zásad řízení správního, zejména zásady slyšení stran. —

Důkaz znalecký takto zjednaný může arcit' úřad rozhodující, tedy i stolice vyšší, k rozhodování povoláná, dle zásady o volném uvažování prostředků průvodních samostatně hodnotiti, tedy nejen jeho průkazní sílu vnitřní odvážiti, nýbrž i jeho formelní správnost, zejména jeho úplnost a dostatečnost posouditi. Shledá-li, že důkaz onen nedává na otázku, předmět důkazu tvořící, dostatečně jasné odpovědi, může úřad všechna opatření učiniti, by byl nedostatek jeho odstraněn a může k tomu cíli zejména naříditi provedení nového důkazu znaleckého o téže okolnosti buď týmž znalcem nebo i jiným.

Vždycky však jest nezbytno, aby oprava znaleckého důkazu, za nedostatečný shledaného, stala se opět jen znaleckým důkazem v technickém slova smyslu, t. j. v řízení se stranami, jimž poskytnuta musí býti možnost, aby znalce na rozhodné okolnosti skutkové upozornily a k jeho nálezu i posudku své připomínky činily, po případě i protidůkazy provedly.

Právo volného hodnocení důkazu znaleckého nezmocňuje však úřad k tomu, aby místo znaleckého zjištění, v řízení znalci podaného, svůj vlastní odborný úsudek položil a jej rozhodnutí svému dal za základ.